

РЕШЕНИЕ

№ 5916

гр. София, 21.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 22.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9751** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейни помощи за деца. Образувано е по жалба на Л. К., гражданка на У., с предоставена временна закрила в Р. България, лично и като законен представител на малолетното си дете А. К., гражданин на У., с предоставена временна закрила в Р. България, чрез адвокат П. Ж. срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-М/5356/01.09.2023 г. на Директора на дирекция „Социално подпомагане“ – М., с която е постановен отказ по заявление на Л. К. за отпускане на еднократна помощ за ученици по чл.10а, ал.1 от ЗСПД.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради издаването ѝ при съществено нарушение процесуалните правила, не спазване на материалния закон и правото на ЕС. Моли се за отмяна на оспорената заповед. В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. Т., преупълномощена от адв. Ж., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът по делото - Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ - М., редовно призован, не се явява, не изпраща представител.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по подадена

заявление-декларация от Л. К., гражданка на У., ЛНЧ:[ЕГН], с предоставена временна закрила в Р. България, в качеството ѝ на майка и законен представител на А. К., ЛНЧ:[ЕГН], с вх. № ЗСПД/Д-С-М/5356/24.08.2023г., с което на основание чл. 10а от ЗСПД е поискано отпускане на еднократна помощ за ученик от 4-ти клас. Към заявлението е приложено удостоверение от 82 ОУ „В. А.“, [населено място], с изх. № 84/26.01.2023 г.

С оспорената Заповед № ЗСПД/Д-С-М/5356/01.09.2023 г на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - М., на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД и чл. 4, ал. 1 от ППЗСПД във вр. с чл. 10а, ал. 5 и ал. 6 от ЗСПД, на Л. К. е отказана еднократна помощ за ученици. Същата е мотивирана с обстоятелството, че еднократната помощ за ученици записани в първи, втори, трети и четвърти клас по чл.10а се отказва, тъй като не са спазени условията на чл. 3, т. 1-5 от ЗСПД. При тези мотиви Директорът на дирекция „Социално подпомагане“ – М. е постановил оспорения в настоящото производство отказ. Заповедта е връчена на заявителката на 18.09.2023 г. Жалбата срещу нея е депозирана на 28.09.2023 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал. 1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Съобразно чл. 10, ал. 4, във вр. с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ или упълномощено от него лице. Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в рамките на неговата компетентност, при спазване на законовите изисквания за форма и съдържание, както и при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът по същество е относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона.

Отказът за отпускане на помощта по чл. 10а ЗСПД е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т. 1-5 ЗСПД. Съгласно чл. 3 от ЗСПД право на семейни помощи за деца имат: 1. бременните жени - български граждани; 2. семействата на българските граждани - за децата, които отглеждат в страната; 3. семействата, в които единият от родителите е български гражданин - за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната; 4. семействата на роднини, близки или приемни семейства - за децата, настанени по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; 5. бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

В процесния случай жалбоподателката с предоставена временна закрила в Р. България и малолетното и дете попадат в хипотезата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД. Няма спор, че останалите точки по чл. 3 от ЗСПД са неотнормисими, доколкото Л. К. не е българска гражданка, нито нейният съпруг, както и детето не е настанено по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето.

Според чл. 2, ал. 3 от ЗСПД право на социални помощи имат българските граждани, семейства и съжителстващи лица, които поради здравни, възрастови, социални и други независещи от тях причини не могат сами чрез труда си или доходите,

реализирани от притежавано имущество, или с помощта на задължените по чл. 140 от Семейния кодекс да ги издържат лица да осигуряват задоволяване на основните си жизнени потребности. Съгласно ал.6 на същата разпоредба, от правото по ал. 3 се ползват и чужденците с разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България, чужденците, на които е предоставено убежище, статут на бежанец или хуманитарен статут, и чужденците, ползващи се от временна закрила, и лицата, за които това е предвидено в международен договор, по който Република България е страна.

ЗСПД не съдържа изрична регламентация дали и при какви условия могат да се предоставят семейни помощи за деца на чужди граждани, на които е предоставена временна закрила.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, а разпоредбата на чл. 39, ал. 1, т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) предвижда, че чужденците с предоставена временна закрила имат право на социално подпомагане. Следователно, жалбоподателката, както и малолетното ѝ дете, могат да се ползват от правата и задълженията на чужденец с предоставена временна закрила. Л. К. пребивава и отглежда детето си в Република България и има предоставена временна закрила, видно от приложената Регистрационна карта на чужденец с временна закрила №[ЕИК], издадена от ДАБ при МС. Разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не съдържа специални разпоредби относно приложимостта му за чужденци с предоставена временна закрила, но предвижда права за чужденци, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Законът за убежището и бежанците, по-конкретно на чл. 39, ал. 1, т. 4, както и на чл. 2, ал. 6 от ЗСП, жалбоподателката като законен представител на малолетното си дете, има право на социално подпомагане – в случая на разглежданите семейни помощи за деца.

Ограничителното тълкуване на нормата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не съответства и на разпоредбата на чл. 28, § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно посочената разпоредба държавите членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава членка, и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

На следващо място, в т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е посочено, че с цел да се избегнат социални трудности е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила

(каквото е и настоящия случай), следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право. Нормата на чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, предвижда, че по отношение на социалното подпомагане условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставена международна закрила, се определят съобразно националното право, като съгласно §2 на разпоредбата възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице. В този смисъл предоставянето на семейните помощи за деца следва да се разглежда именно като средство за осигуряване на гарантиран минимален доход и като едно от основните обезщетения. България като държава членка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка.

Предвид гореизложеното, националната правна уредба, ограничаваща възможността за предоставяне на помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България с предоставена временна закрила, противоречи на Общностното право и не следва да бъде прилагана.

С оглед на изложеното дотук отказът за отпускане на желаната помощ по чл. 10а от ЗСПД се явява незаконосъобразен. Оспорената заповед следва да се отмени, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне при съобразяване с дадените указания по прилагане на закона.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 36-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. К., гражданка на У., с предоставена временна закрила в Р. България, лично и като законен представител на малолетното си дете А. К., гражданин на У., с предоставена временна закрила в Р. България, Заповед № ЗСПД/Д-С-М/5356/01.09.2023 г. на Директора на дирекция „Социално подпомагане“ – М..

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – М. за ново произнасяне в съответствие с дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.10, ал. 6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: